

Изявление във връзка с медийните спекулации, последвали интервюто ми за „Гласове“

31.03.2015

Уважаеми дами и господа,

След моето откровено интервю за „Гласове“ от миналата седмица, много хора си изпуснаха нервите, други направо позеленяха от яд, а трети започнаха да теоретизират на „експертно ниво“. Ето защо се чувствам задължен да направя редица разяснения и уточнения.

Предвид широкия обхват на дебата, ще разделя моите публично споделени мисли в няколко основни направления, които ще публикувам в личния си сайт от днес нататък:

- Банка или фонд, проектни компании (SPV) или нестандартни методи за управление на банка при пълна неадекватност на държавата в условията на криза;
- Сделките с компанията на г-н Пиер Луврие – митове, факти, реалности;
- Пагубната роля на специалния надзор за загубите на Фонда за гарантиране на влоговете на гражданите, клиентите на банката и нейните акционери;
- Принос на държавното обвинение и неговите доверени лица в съсипеването на банката и способстване за разграбването на нейните активи;
- Някои може би не толкова интересни факти за моето (семеино) благосъстояние.

Не смятайте това за форма на отговор на некоректните въпроси на „изгубените в превода“ журналисти от уважавания преди време от мене вестник „Труд“. На тях и техния г-н Блъсков ще отговоря, когато той и компанията-собственик на злополучния вестник издължат по сметки на своите кредитори в КТБ АД дължимите суми.

Преди обаче да започна по същество, ще подчертая, че не съм учуден от факта, че всички в консенсус приемат за нормална атаката срещу Корпоративна търговска банка АД, а оттам и последствията от тази атака.

Напъните да се обяснява моделът на управление на КТБ АД от хора, които нито имат опит в менажирането на банка или финансова институция, нито квалификация по темата, както и от хора, на които „гроздето е кисело“, ме наведоха на мисълта да направя следната информация

достояние на обществото.

Днес започвам с първите две теми:

I. Методи за управление на банка при пълна неадекватност на държавата в условията на криза

На онези, които анализират и обвиняват (някои от тях дори квази ласкателни – „перфектно работещ инвестиционен фонд“), ще трябва да отговоря за голямо тяхно съжаление по следния начин:

- **Корпоративна търговска банка АД е банка съгласно всички изисквания на закона:**
  - Има собствен капитал – към началото на атаката около 650 милиона лева
  - Поддържа минимално изискуемите капиталови показатели
  - Поддържа минимално изискуемата ликвидност (около 25% първична и вторична)
  - Поддържа минимални задължителни резерви в БНБ
  - Не е ограничена със срок, както инвестиционните и хедж фондовете – тук му е мястото да почертая, че банката се е развивала успешно повече от 14 години
  - Извършва пълния обем от банкови операции

• Стратегията на КТБ АД

Многократно съм имал възможността да подчертая, че стратегията, която изградихме и следвахме, включваше по-скоро по-нестандартни форми на банков бизнес. Впрочем на онези, които претендират, че това е изключение, само бих искал да кажа, че почти всички големи банки ги прилагат чрез различни свои подразделения. Нима лизинговите компании, съществуващи в практиката на почти всички банки, опериращи на вътрешния пазар, не са точно тип SPV, които са финансирани от банките за тяхната дейност? Някои забравят, че аз все пак съм мажоритарен собственик на КТБ АД. За това са отговаряли други хора, които в момента са доверени лица на прокуратурата.

Не считам, обаче, че това е било най-важното, защото точно срещу ангажиментите на тези компании (повтарям, в огромната си част по никакъв начин не принадлежащи ми) успяхме да финансираме придобиването и контрола върху редица структуроопределящи компании. Активите надхвърляха 2 милиарда евро, а годишната ЕБИТДА – 250 милиона евро.

Сега очаквам пак някой да каже: „О, ужас! Този Цветан Василев е контролирал всичко това?!“

Колко лошо!“

Ами „лошо е“, разбира се, защото:

- Много по-добре е да е някой чужд – като например и досега нелегитимиралите се бивши собственици на Виваком
- Да се правиш на собственик и да точиш компания като Петрол години наред като бившите ѝ собственици
- Да завлечеш няколко банки и да си чист като сълза като бившите собственици на Корабостроителница - Русе, Стъкларски завод Рубин – Плевен и др.
- Да харижеш най-безотговорно завод пред колапс, както държавата заряза Дунарит и Авионамс (а сега много им се искало да ги национализират)

Изреждам ги, защото всички те от губещи (без Виваком) се превърнаха в печеливши, след като ги придобихме и реструктурирахме. И беше естествено въпрос на време да ги продадем и да възстановим средствата на фирмите, респективно на банката, каквато е била нашата практика винаги. Ето в това са били част от нашите конкурентни предимства!

И за да сложа край на спекулациите за това могла ли е банката да продължи по този начин, ще подчертая, че ние имахме разработена стройна и реалистична програма, включваща постепенно намаляване на кредитния портфейл чрез продажба на някои от най-ликвидните активи като:

- Петрол – работехме по оферта за около 300 милиона евро цена на компанията (при съществуваща оценка от 400 милиона евро);
- НУРТС – имахме избрана инвестиционна банка за инвестиционен посредник и приета минимална цена от 120 милиона евро. Тук му е мястото да подчертая „изключителната“ роля на българските правителства в компрометирането на проекта „Дигитализация“. И сега някои се вайкат защо не била предпочетена австрийската ОРС. Ами, да ви кажа – защото те искаха да плащат на Виваком разсрочено за няколко години. А не искам да си мисля колко искове щяха да са завели австрийците досега в Брюксел заради безхаберията на държавата. Нещо, което е договорено с новия собственик на НУРТС, и той ще го направи;
- Виваком – имахме предложения, които се обсъждаха. За по-непросветените ще кажа, че телекомпания от мащаба на Виваком (междувременно станала и номер едно на пазара, за което бих искал да благодаря задочно на мениджмънта за чудесно свършената работа) се търгува в границите 5,5-6,5 пъти ЕБИТДА при продажба на мажоритарен пакет. При мене имаше оферта за 6,25 пъти ЕБИТДА (което в числа означаваше цена от около 430 мил. евро). Смешно и тъжно е, когато „експерти“ като Красимир Стойчев сравняват продажбите на незнайно как и от кого подарените лицензи с продажбата на една от най-големите компании в страната.

С една дума, заедно с мениджмънта на банката, имахме програма за намаляване на кредитния портфейл с около 1,5 млрд. лева в рамките на 1 година. Това, наред с всичко останало, щеше да освободи и достатъчно капитал. На всичко отгоре, имахме добре разработен бизнес-модел за банка „Виктория“!

Изглежда, обаче, някой се уплаши от това. И направи всичко възможно да ни спре! И успя! Повтарям – използвайки по недопустим начин репресивните органи на държавата и подчинявайки Централната банка и правителството на Орешарски! Което всъщност му беше дадено на концесия от безхаберниците на „Позитано“ 20. Затова е жалък Станишев, като казва, че се е опитал да спре това безумие (той си знае)! Жалък е и Орешарски, когато в непринуден разговор казва – политическо решение. И той си знае!

II. Сделките с компанията на г-н Пиер Луврие - митове, факти, реалности

Вече имах възможност да подчертая, че след като банката беше поставена под особен надзор, положих неимоверни усилия за нейното реструктуриране с цел ограничаване на щетите за всички. Виваком, Петрол и Нуртс бяха основните ликвидни активи, предвидени да бъдат придобити от консорциума за спасяване на банката срещу рефинансиране на значителна част от кредитния портфейл. По-късно това предложение беше обогатено и с предложението за публично-частно дружество с участието на българската държава.

За да направим реална оценка на тези активи, аз се срещнах с много потенциални инвеститори и създадох многобройни контакти. Когато всички варианти за спасяване на банката отпаднаха, реших да потърся начини за привличане на инвеститор за част от активите с цел да бъдат опазени от лапите на атакуващите КТБ АД и да се гарантира изплащането на средствата за тяхното финансиране.

Нека сега да вървим по същество. Какво беше прехвърлено на г-н Луврие?

На първо място, контролът върху компаниите Хедж инвестмънт и ТЦ-ИМЕ, които имат дългове към банката. Хедж инвестмънт е фирмата – майка на Дунарит и Авионамс, а ТЦ-ИМЕ е страна по договор с компания-SPV на VTB Capital и съответно има права върху 33,3% от компанията – майка на Виваком. Когато погледнете дълговете на тези компании, ще разберете защо сделката е била за едно евро. Няма обаче кой да обясни поради какви причини повече от 9 месеца регистър и съд отказват смяната на директора на ТЦ-ИМЕ – защитен свидетел на прокуратурата, след като на проведените събрания е представен над 90% от капитала? Същият защитен свидетел, за който се доказва, че е фалшифицирал мой подпис и че лъже в съда.

Аналогична беше ситуацията и с Хедж инвестмънт, където пък друг защитен свидетел и доверено лице на новите господари Бисер Лазов дълго време се опитваше да прави промени в управлението на Дунарит без абсолютно никакви основания. Но за това ще трябва някой ден да отговарят всички.

Мога да говоря и с конкретика – задълженията на Хедж са от порядъка на 50 мил. евро, на Дунарит и Авионамс – още толкова. Някой да не би да смята това за подарък? Естествено никой не може да бъде обвиняван, в случая г-н Луврие, че иска да направи печалба. Особено след като ня#КОЙ направи всичко възможно да направи този актив лесна плячка за своите амбиции. Обвиняват ме, че търговското предприятие било заложено на г-н Миролио? Какъв е проблемът, след като са изплатени задълженията към банката? Или парите на г-н Миролио имат различна стойност от тази на Фонда за гарантиране на влоговете на гражданите?

Как си представяте продажбата на такъв актив от синдици на банката? Сериозно ли е това? Имате ли представа колко са обезценките, направени от поръчковите одитиращи компании? И че това е една перфектно изработена основа за продажба на безценица на нещо, за което аз съм осигурил 100% (заедно с мениджмънта) погасяване на всички дългове.

Ако в случая с Дунарит и Авионамс ситуацията е сложна, какво да кажем за тази с Виваком?! Има ли някой, от всичките специалисти, който да познава ангажиментите и взаимовръзките между акционерите в този интернационален комплекс? Знае ли някой колко са само възможните варианти на „Промяна в контрола“, които могат да доведат до рухването на компанията като цяло?

Синдиците чрез масата на несъстоятелността ли ще я продават? Нека да говорим сериозно! Вече посочих, че за да се реши този казус, трябва комплексен подход, който при създалата се ситуация аз не бях в състояние да осигуря – преговори с българските власти, преговори с VTB, преговори с кредиторите, преговори с миноритарните акционери, и не на последно място – с регулаторните органи в Брюксел и в София. Всичко това, както и погасяването на определен обем от задължения към банката (но не по-малко от 200 милиона евро за Виваком), е залегнало в договора с г-н Луврие.

Обвиненията, че съм прехвърлил актива на люксембургско дружество, са от типа „крадецът вика дръжте крадеца“! Компанията, държател на този пакет от 43,3%, винаги е била моя еднолична собственост – Бромак, Бромак Телеком инвест. Смешният плач на слугите на Пеевски и прокуратурата, че виждате ли, дружеството Технотел инвест било ограбено, показва само едно – че за тези хора право не съществува. Иначе щяха да знаят, че този договор е отдавна прекратен и ангажимент на придобиващата компания е да изплати дълга на Технотел инвест към банката. Но в крайна сметка явно максимата „Не стреляйте по пианиста, той толкова си може“ обяснява масовата истерия по този въпрос.

Още веднъж искам да подчертая за онези, които все още не са или не искат да разберат – за придобиването на Виваком са платени малко над 150 милиона евро, а компанията на г-н Луврие е поела ангажимент да плати минимум 200 милиона евро. И независимо от опита на някои да противопоставят на моето твърдение, че това е условие за сделката, твърдението на г-н Луврие, че тя е окончателна, ще кажа – въпрос на тълкуване. Ако той предпочете да го тълкува по друг начин, от този който обявих – аз ще спра сделката.

Така че, вместо да се гадае кой, как и защо – срещнете се, уважаеми г-н Борисов, с г-н Луврие и преценете доколко е сериозен. А за разликата до минимума от 450 милиона евро, аз ще си търся правата в съда!